

Poetická transfúzia

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Jana Ostrihoňová	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2026)	Jana Ostrihoňová

O knihe

Poézia má mnoho podôb. Môže byť potešením pre srdce, pohladením pre dušu, objatím pre zmysly. Človek pri nej zažíva pocity melanchólie, prekvapenia, nadšenia i sklamaní. V každej básni je ukrytý malý fragment duše, zabudnutá spomienka i výrazná stopa emócií. Slová, verše a rýmy sú odrazom vnútorného prežívania, ktoré sa zhmotňuje na papieri a vlieva do žíl čerstvú chuť prítomného okamihu...

BUDÚCNOSŤ

V žilách nám koluje
krv, láska, adrenalín i strach,
že naše telá časom
zmenia sa na prach.

Dnes silní, zreli, nemenní,
s pôvodom i bezmenní,
no zajtra?
Kto vie, čo čaká svetskej duše?

Aký osud? Aká cesta?
Vzostup a či krach?
Od tiaže hriechov svedomie nás kuše,
ľudskosť strieda zverský pach.

V žilách nám koluje
cit, túžba, temperament i hnev,
že naše mysle časom
zmenia sa na chliev.

Srdce zúrivo búši,
prahne po hojnosti sveta
a človek – tvor maličký
medzi dobrom a zlom sa zmieta.

BABYLON

Pod hromadou ruín telá sa kopia
a schradnuté matky slzami kropia
zem, čo v hĺbinách hrdinov skrýva.
Agresor nezlomnej vôle, zastav sa!
Opitý úspechmi, mamonom, uznaním,
pohliadni na skutky zbudneného ega!

Za obranu rodnej hrudy v pote tváre,
v súžení,
muži – každý srdcom verný krajan,
v kvantách noci prebdených,
so zvieraním hrude,
v strachu o seba, rodinu,

či smrť ohlási žitia poslednú hodinu.
Bábky v rukách systému,
obete mašinérie násilia.
Preliata krv, vyhaslé životy,
zhanobená ľudskosť vojenskej pechoty.

Dôstojnosť trpí porážkou – znáša bolesť,
stratu i krach.
Čo Boh dal, vojna vzala.
Čo mať zrodila, zem pochovala.

Šedivá prítomnosť barbary utláča
slobodu,
bráni jej vykročiť spustnutou krajinou
s víťaznou piesňou na perách.

Na prehnutom dne zmätených ilúzií
ožíva nejasná budúcnosť.
Otvára dietkam Šťasteny náruč dokorán.

Sľubuje vieru v priaznivý osud, ktorý im
azda raz...
...dopraje lásku v mieri.

BYTOSTI

Odetí do tiel z mäsa a kostí,
pripomínáme dočasných pozemských hostí.
V zrýchlenom tempe splašených koní,
chrbát od únavy k zemi sa kloní.

Vytráca sa ľudskosť, empatia, láska,
na ušiach klapky, cez oči páska.
Na pranier znášame cudzie skutky
i tajomstvá,
ale vlastné chyby pod koberec zmetáme.
Kto nám hodí záchranný pás,
keď parazit lakomstva hľodá v každom
z nás?

Kristus na kríži v mukách vzdychá
nad hlúposťou ľudstva.

Ustrnulo v živote, v priestore, v čase,
srdcia vekmi stvrdnuté v kamenné fosílie,
mysle spútava mamon a pýcha.

Čakáme zázraky, do raja pozvanie,
no v hriešnych dušiach zúri povstanie.

Osud zráža človeka na kolená,
váľa ho v prachu prehnutého ega.
Lavína vzkriesených citov ožíva,
na dne nachádza samého seba.

KOLOBEH

Pozerám cez oblok
ako život preteká pomedzi prsty.
Stromy sa stávajú matkami,
rodia sladké ovocie,
nebo z oblakov formuje obrazce
– raz anjela i holubicu,
inokedy tvár, či srdce.

Spomienky v rýchlom tempe nahrádza
realita.

Kolobeh času prechádza v monotónne
klišé,
pretkané pavučinou zážitkov,
brániacich myslí ustrnúť v momentoch
šťastia,
ktoré by azda mohli trvať večne.

Ľudia sa stále za niečím plašia,
nemajú v duši kúsok pokoja.
Chcem na nich zakričať: „Postojte na
chvíľu! Kam sa tak náhlite?“
Lenže nikto nepočúva.

Pozerám cez oblok ako život preteká
pomedzi prsty.
Ešte včera som bola malou slečnou, čo
nedotiahla na kľučku dverí.
Dnes je zo mňa zrelá žena.

A zajtra?
Kým sa stanem?

ÚLOMKY ŽENY

S horúčkou tela i duše,
pod rúskom smelých predstáv,
túžbou prikrýta
zaspávam s myšlienkou na cudzinca,
čo vstúpil mi do života v nesprávnom čase.

Citový barbar. Emočný zradca. Chladná
beštia.
Taký je on.

Spútava vôľu okovami,
pečať žiadostivosti vpaľuje do srdca.
Som zajatkyňou jeho nerozhodnosti.
Vnímam roztrieštenosť,
vnútro rozbité na tisíce kúskov
v bolestnej mozaike,
pretkanej úlomkami sklamaní a nádeje.

Dohára plameň viery, že niekedy bude môj.
Azda v inej dimenzii, v inom vesmíre, na
inej planéte
vytvoríme ideálny pár.

Ale dnes ešte nie...
Dnes sme figúrkami, blúdiacimi po
šachovnici osudu.
Stojíme oproti sebe na opačných brehoch
rieky.

Nevedie cez ňu most
– iba prekážky, predsudky a strach.

Viem, že raz ich zdoláme.
Nájdeme cestu do spoločných snov.

Ale dnes ešte nie...

Dnes zostáva cudzincom,
čo vstúpil mi do života v nesprávnom čase.

NOSTALGIA

V údolí slz znie tiché blues.
Zronená duša smutne peje,
lahodný hlas šemotí v letnom vánku,
naráža na klenby mohutných skál,
opakuje clivú pieseň v ozvenách,
kým posledný tón nezamrie na perách.

Prameň lásky zo srdca vyviera,
napĺňa bunky schradnutého tela.
Vír citov klesá na dno Mariánskej priekopy,
lenivo sa v ňom rozvalí a mizne
ako zatúlaná loď v Bermudskom

trojuholníku,
zatiaľ čo príliv morských vln stále trvá.

Láska v kúte drieme, sníva.
Vie, že nebola jeho prvá.
Zrada sa stala sokyňou dôvery.
Tam, kde zo semienka vyrástla neha,
teraz v trní a bodľáci hynie,
nepriazni osudu sa vzpiera.

Túžbu skropil dážď,
vzkvitla nevera.
Milovať nestačí, milovať je viera,
že jeden pre druhého skrotí v sebe zviera.

Dospeje, zostarne, zlomí sa halúzka,
iba moc súznenia vyhrá boj zblízka.

ČO JE BÁSEŇ?

Báseň je intímna spoveď duše.
Tajomstvo, driemajúce v zákutiach
človečenstva.
Prežívanie, talent, krehká stránka bytosti.
Tvoje druhé Ja, ktoré túži
zhmotniť sa na papieri.

Tvorivé umenie, cit, vnútorný monológ.
Hieroglyf vyrytý v inšpirácii múzou.
Pečať ľudskej DNA.
Vznešený fragment poézie,
pohládzajúci zmysly čítaním
a srdce dojmami.

Emócia, vyvierajúca z hlbín bytia
ako neskrotná láva.
Je nemožné zastaviť ju.
Otvára tajné zásuvky mysle,
na svetlo sveta vynáša
myšlienky, slová, verše a rýmy
v priamej úmernosti k peripetiám života.

KÁVA

Silnú a horkú,
bez cukru a bez mlieka.

Presne takú ju máš rád.

Netreba ti ju sladieť.
Veď sladkosťou života som ti ja.

Piješ ju pomaly,
zamyslene i sústredene,
akoby každá kvapka
toho lahodného nápoja
v sebe skrývala pravdu prítomného
okamihu.

Napokon predo mňa položíš prázdny
hrnček,
nech ti veštím z kávovej usadeniny.

Čítam v čiernych zrnkách,
pátram po symboloch budúcnosti
a nachádzam len samé pozitívne obrazce.

Zatiaľ čo ty,
nechápavo krútiac hlavou
sa zhovievavo usmievaš,
že verím takým nezmyslom.

METAMORFÓZY

Topiac sa v bahne vlastnej viny,
v pocitoch odpornej vnútornej špiny,
uniknúť z priestoru,
uniknúť z času,
zložiť na piedestál skutočnú krásu.

Snažiť sa prekonať samého seba,
vysmiať sa chybám,
odolať strachu,
čakať na odpoveď – znamenie z neba,
keď nádej zlomená
váľa sa v prachu.

Kto v pekle si teplé miestečko hreje
a úkladmi života iných ničí,
tomu sa diabol do tváre smeje,
spútaná duša v plameňoch kričí.

MOZAIKA DVOJICE

Zmizol si rýchlo.
Ako ranné brieždenie.
Bez slova, bez rozlúčky,
zanechajúc vo mne duševné bezvetrie.

Prečo sa ľahšie zhojí kosť než zlomené
srdce?

Škrtnem zápalkou,
spálím zvyšky ohrdutej lásky.
Vyčkám, až cit dotlie,
až spráchnivie sklamanie,
rozmetám popol na všetky svetové strany,
nech ho divý vietor odnesie
preč do zabudnutia.

Mozaika šťastnej dvojice povoľuje, praská,
rozsýpa sa,
črepiny prenikajú pod kožu,
cítim ich každou bunkou, každým pórom
ako tisíce ostrých nožov.
Privieram oči od bolesti,
vymazávam tvoju tvár z mysle.

Dnes stojí tu silná, pevná, nezlomná
žena - odolná Bastila,
Johanka z Arku, ktorá víťazí v bitke nad
nepriazňou osudu,
nad potupou jednej nešťastnej lásky,
vyslobodená zo slepej ulice vzťahov,
z labyrintu slz a trápenia.

My dvaja sme už len osamelé poľné klásky,
či hlavy slnečníc, hľadiace každá iným
smerom.

Pretnuté puto, blednúca minulosť,
vzdialená spomienka.
To sme my.

PÁD

Už spravodlivosť na krk dýcha,
tá pravda z Božích mlynov tichá.

Samolúbosť v bolestiach vzdychá,
keď človeka na zem zráža pýcha.

Zranené ego pod nadvládou strachu
je zrazu tak veľké jak zrno hrachu

a z temných hlbín osobného krachu
pokora víťazne povstáva z prachu.

SPOMIENKA

Prachom zapadnutá
v útrobach základov,

navždy zabudnutá
pod hrbkou nápadov,

v mysli zamknutá
na tisíc západov.

Niekedy farebná,
občas jak čiernobiely film,

milá aj bolestná,
v tichej hre pantomím.

Z najhlbších zákutí
naliehavo a s dôrazom,

náhle sa vynorí,
prekvapí svojím odkazom.

Utkaná spleťou obrazov,
z pocitov stvorená,

zjavená v mori zážitkov,
spomienka vzkriesená.

ZMENA

Až obrátiš posledný list,
nebude návratu.

Až vyhodíš posledný cent,
pomysli na stratu.

Až pokoríš poslednú prekážku,
zberaj plod úsilia.

Až odraziš poslednú urážku,
vyhasnú príkoria.

Až spracuješ posledné trápenie,
nastúpi pohoda.

Až zažiješ posledné spútanie,
zvíťazí sloboda.

POCITY

Starnúca tvár,
halená v pochmúrnom závoji,
miznúci smiech,
neradosť v životnom postoji.
Sebaklam hovorí: „Veď sa nič nedeje!“
Vo vnútri duše však umreli nádeje.

Osud nás učí byť silnými,
kráčať s úspechmi v náručí.
Keď však dôjdeme do cieľa,
kto nám spokojnosť zaručí?

Na misky váh kladieme
dobro aj zlo – klady i zápory,

v poryvoch srdca vedieme
vnútorné boje bez podpory.

Citové vzplanutia – neznámy pojem
pre silné bytosti.
Lenže bez lásky človek
nenájde svet v radošti.

Všetko zdá sa prchavé byť
– okamih, láska, šťastie, viera.
Splnením túžby rozum vytriezvie,
v srdci však zostane diera.

ANARCHIA

Horí svet.

Ponára sa uprostred šireho oceánu
do hlbín, ktoré nemajú dna, nemajú konca.

Ničota číha nad nami,
obmedzuje nás aj našu slobodu.

Bezbranná nevedomosť,
aký ďalší krok bude v poradi?
Aká prekážka zbrzdí mozog,
zraní ruky, pošliape srdce?

Nič nie je nemenné.
Svet zrovná so zemou všetky zmysly.
Zostane púšť a prázdnota,
more slz, strachu a hriechov,
zabudnutých pod nánosmi osamelých
jaskýň a skál.

Tak poď a napi sa z tej rozvodnenej rieky,
nech ťa pohltí jej mohutný boj.
Skončia všetky nepravosti,
ktoré ti nedajú spánkov, snov.

Ty, Duša, ktorá voláš vo dne, v noci o
pomoc,
nevyslyšaná a úbohá,
márnivá i bláznivá ako pýcha a pokora,
nad vecami všedných dní,
v týchto končinách, podobajúcich sa ničote,
zanechajúc iba prázdnotu vo vypráhlom
srdci.